

УДК 821.161.2
ББК 84(4Укр)6
Г83

СКАРБИ: молодіжна серія
Серія заснована 2015 року

Гридін, Сергій

Г83 Крейзі / Сергій Гридін. — К. : Знання, 2020. —
95 с. — (Скарби: молодіжна серія).
ISBN 978-617-07-0237-1 (серія)
ISBN 978-617-07-0804-5

Повість “Крейзі” — новий твір відомого сучасного українського письменника Сергія Гридіна, майстра психологічної прози для юнацтва. Це історія 16-річного хлопця, який живе у комп’ютерному світі й не уявляє свого існування без гаджетів. Він відчуває себе цілком щасливою людиною, допоки не зустрічає перше кохання, яке не лише дарує йому приємні миті, а й приносить перші серйозні випробування: на фізичну силу, моральність і гідність, кмітливість та винахідливість. Ось тут Артемові й знадобляться усі його досі набуті вміння. Але, як виявиться, часом важливою є не стільки сама перемога, як здобутий людиною досвід і справжні друзі.

УДК 821.161.2
ББК 84(4Укр)6

ISBN 978-617-07-0237-1 (серія)
ISBN 978-617-07-0804-5

© Сергій Гридін, 2020
© Видавництво “Знання”,
майнові права, 2020

**РОЗДІЛ
ПЕРШИЙ**

Артем посміхнувся своїм думкам, відклав убік планшет і блаженно потягнувся, хруснувши кісточками. Справу зроблено. За два дні подарунок найкращій у світі дівчині прибуде за призначенням.

— Ей, хлопче! Спати не збираєшся? — зазирнув до його кімнати тато. — Вирішуєш глобальні проблеми людства? — підморгнув.

— Щось типу того, — покрутив у повітрі рукою Артем, подумки картаючи себе, що не вимкнув світло в кімнаті. Батько в нього, звичайно, класний, іноді з ним поговорити навіть хочеться, але відкривати йому душу сьогодні бажання не було.

— Закінчуй рятувати планету і спати, — усміхнувся чоловік, — друга ночі на годиннику.

Артемко мовчки кивнув і вимкнув світильник над ліжком.

Дочекавшись поки в квартирі настане тиша, повернувся до своїх роздумів. У тому, що Наталка “best of the best” у Всесвіті, він навіть не сумнівався. Хіба ще десь є подібне чудо? Жорстке, темне волосся, яке ніколи не завивалось у дівчини в кучерики, робило її чимось схожою на сердитого дикобраза, але світлі очі й м'які навіть на вигляд губи цілковито нівелювали перше враження. Що вже тут говорити про посмішку. За неї можна було віддати все. Навіть крутий вінчестер на вісім терабайт або й майже новий ноутбук!

Ноутбук... Він загадав, як кілька днів тому дівчина подзвонила і розпачливим голосом попросила прийти і налаштувати їй ноут. Артем кинув у рюкзак SSD-диск із необхідним програмним забезпеченням, швидко зібрався і за двадцять хвилин був на місці.

— Привіт, — вимовив захекано, стягуючи кросівки у коридорі, — ну де там твій ноут? Він ще живий? — запитливо подивився на Натку.

— Який? — перепитала здивовано дівчина. — А, — ніби згадала, — він у моєї кімнати, — потягнула Артема за руку.

Там, не кажучи ні слова, обвила руками його шию та ковзнула по ній губами, викликаючи “гусячу шкіру”. Якби вдома не було батьків Натки, то “налаштування ноута” взагалі невідомо чим би закінчилось, а так за годину Артемко, з губами, що горіли від поцілунків, виходив з квартири у двір, відчуваючи слабкість у ногах та легке запаморочення у голові. Про ноут ніхто навіть не згадав.

Хоча уявити собі життя без гаджетів Артем не міг. Скільки себе пам'ятає, вдома завжди були комп'ютери, ноутбуки, планшети і телефони. Тато після закінчення свого математичного факультету деякий

час намагався викладати у школі, але швидко в тому розчарувався. Родина молодого математика вже тоді складалася з дружини і малого Артемчика, якого (як несподівано виявилось ☺) треба годувати. Та й марлеві підгузки залишились у далекому минулому, а памперси чомусь безкоштовно ніхто не давав. От тоді Микола з двома однокурсниками і почали власний бізнес. Спочатку якимись правдами-неправдами закупили у знайомого в Китаї дві коробки планок оперативної пам'яті. Це було ризиковано, адже впевненості у тому, що китайські вироби взагалі будуть працювати не було жодної, а гарантію покупцям давали.

Однак у бізнесменів-початківців, певно, теж є свої ангели-охоронці. Викинути з першої партії довелося зовсім небагато, і вкладена сума легко і досить швидко зросла у кілька разів. Потім була вживана техніка з Німеччини, знову підпільний Китай і навіть щось там з Бельгії (туди їздив далекобійником двоюрідний брат одного зі співзасновників фірми). За рік з'явився невеличкий магазинчик оргтехніки, а незабаром і ще кілька. Назвати батька олігархом не можна було навіть при найбільшому бажанні, однак на щорічний відпочинок на теплих морях і помірно безбідне проживання вистачало.

Артем, коли був меншим, любив проводити час у батьковому магазині. Там траплялись всякі прикольні історії, та й просто можна було “порубатись” у круту “стрілялку” з продавцями, яким було трохи за двадцять. Якось до одного з них підійшла молода, в рожевому напівпрозорому костюмі, жінка років тридцяти і сердито поставила на стіл відкритий ноутбук.

— Що це? — глипнула на продавця, тикаючи в екран наманікюремим пальцем. — Я у вас позавчора цей комп'ютер купила, а сьогодні він завис і зовсім не працює, — накопили пухкі губи.

— Давайте поглянемо, — непомітно підморгнув Артему продавець Льоха, який за майже рік роботи почав звикати до всіляких клієнтів. Артемко заглянув через його плече і побачив відкрите вікно та фразу "Continue (Yes/No)" на ньому. Як видно з усього, ставились якісь оновлення.

— І що він хоче? — стурбовано перепитала жінка, струснувши довгим світлим волоссям. — Це гарантійний випадок?

Льоха на мить завис, борючись з бажанням повідомити блондинці про страшний вірус, який вона підхопила в мережі, та розвести її на "бабки". Потім розчаровано видихнув, прийнявши рішення, і широко посміхнувся.

— Це вас комп'ютер питає: треба продовжувати чи ні? Англійською, — пояснив блондинці.

— Я у школі французьку вчила, — чомусь ображено подивилась та на хлопця. — І що я йому маю сказати? — розгублено кліпнула кілька разів підфарбованими очима.

— Скажіть йому "так", — запропонував продавець.

Жінка нахилилась до екрану ноутбука, склала губи у трубочку та видихнула із себе гаряче "та-а-а-к". Ноутбук не відреагував, зате Льоха з Артемом мало не впали під стіл, намагаючись не розсміятися вголос. Артемко кілька разів чмихнув, стримуючись, та сховався у підсобці, залишивши продавця сам на сам з клієнтом. Про що вони говорили далі, він не чув, але крізь шпарину бачив, блондинка пішла задоволеною.

Мама в батьків бізнес не втручалася. Оля (вона чомусь просила, аби її називали Олею, а не мамою) не горбатилась на виробництві й не просиджувала дні в офісі. Вона кілька разів на тиждень вела групу йоги, у вільний час відвідувала різноманітні курси, а одного разу навіть поїхала на місяць в Індію, аби відшліфувати свої асани. За сімейною легендою, знайомство тата і мами відбулося саме в Індії. Будучи ще студентами, вони спромоглися заробити кошти, яких вистачало на економ-поїздку, і рвонули на берег океану, щоб знайти спокій і зануритись у світ "білої нірвани". Натомість знайшли один одного. Що саме сталося в тій Індії — невідомо. Тут зазвичай тато якось дивно посміхався, а Оля червоніла й опускала очі.

Узагалі ті жінки якісь загадкові. З його Наталочкою теж не дуже просто. За тиждень у неї днюха. П'ятнадцять — це невеличкий ювілей. Дуже хочеться щось прикольне замутити, аби запам'яталось, а вгодити надзвичайно важко. Розраховувати цілковито на свій смак Артем не ризикував. Усі ідеї узгоджував з Наткою. Книжки і косметику вона відмела одразу. З читанням у неї відносини не склались. Іноді в розмові виринали згадки про якісь книжки, але здебільшого це були сопливі любовні історії, в яких Артем зовсім не петрав.

З косметикою теж не вгодив. Натка навіть психанула, коли він скинув їй посилання на той набір, що хотів придбати. Натомість відправила адресу сайту з якимись помадами та олівцями для губ, що коштували як половина крутого планшета. Не сказати, що Артем був скнарою. Та й грошики у нього крутились ось уже кілька років. У свої шістнадцять навіть невеличку справу мав.

Усе було дуже просто. Зберігши від подарунків на свій день народження сотню зелених “гривень” із зображенням Бенджаміна Франкліна, він на американських розпродажах закупив через мережу кілька прикольних речей. Їхали вони в Україну довго, але очікування було того варте. У групі в інстаграмі круті світшоти розлетілись як гарячі пиріжки на провінційному вокзалі, порадувавши Артемка приємним бонусом від їх реалізації. Цей “бізнес” і досі стабільно приносить певні дивіденди, та й батьки іноді підкидали на кишенькові витрати, тож бідним і обездоленим хлопець себе не вважав, однак викласти шалені гроші за маленький тюбик помади готовий не був.

— Жінка завжди прекрасна, але не завжди впевнена у цьому, — говорив батько, роздивляючись чергову мамину баночку з аюрведичним кремом, що стояла біля дзеркала у ванній кімнаті, — от тому їй і потрібна косметика, — пояснював Артему.

Навіщо воно взагалі Натці, Артемко зрозуміти не міг. Без помад, кремів, олівців для очей і всілякої іншої продукції косметичної промисловості Натка виглядала просто потрясно.

Дякувати Богу, компромісний варіант подарунка був знайдений. Безпровідні навушники вже зовсім скоро будуть радувати Наталку своїм звучанням, а Артему (можливо) дістанеться подяка від дівчини у вигляді... У якому саме вигляді вдячна дівчина продемонструє свої емоції, хлопець мав кілька варіантів. Від скромного поцілунку до... А тут вже обмежень не було! Уява малювала затемнену кімнату, романтичну музику і неймовірну насолоду...

Артем скуйовдив волосся, намагаючись розігнати подібні думки. Ні, таки краще спати лягати, а то

організм, принаймні деякі його частини, дуже активно реагують на них. Він зайшов в інстаграм, лайкнув Наталчину нову фотку, поставив під нею з десяток смайликів з поцілуночками і нарешті вийшов з мережі. Це було болісно. Одразу потягнуло подивитись, чи побачила ці смішні пички дівчина. А може, вона ще щось написала? На годиннику була вже друга година ночі. Силою волі заставив себе відкласти убік планшет і заплющив очі.

Згадалося, як вони з Наталкою познайомились. Артем повертався додому з перукарні. Кілька місяців тому він вирішив докорінно змінити свій стиль і перестав стригти волосся. Мама Оля те помітила, але не заперечувала, а просто віддала якийсь зі своїх аюрведичних супер-пупер шампунів, що мав зробити волосся густим і шовковистим. Тато промовив щось на кшталт “перебіситься” і звично заглибився у планшет. І от нарешті сьогодні настав час втілити мрію у життя. Довжина волосся досягнула того показника, який запланував Артем і майстер барбершопу майже годину чаклував над головою хлопця. “Ми розкриємо ваш індивідуальний та впевнений образ!” — прочитав Артем гасло на стіні. А що? Справді так? Із зеркальної глибини на нього споглядав незнайомиць із майже виголеними під “нуль” скронями, вдало вкладеним зверху волоссям, яке ззаду переходило в густий “хвіст”. Зачіска була дуже крутою!

Щедро залишивши майстру “на чай”, хлопець вийшов на вулицю, намагаючись зловити своє відображення у вітринах. Це було відпадно! Він реально подобався сам собі. Зупинився перед дверима продуктової крамнички, ще раз оцінив свою зачіску.

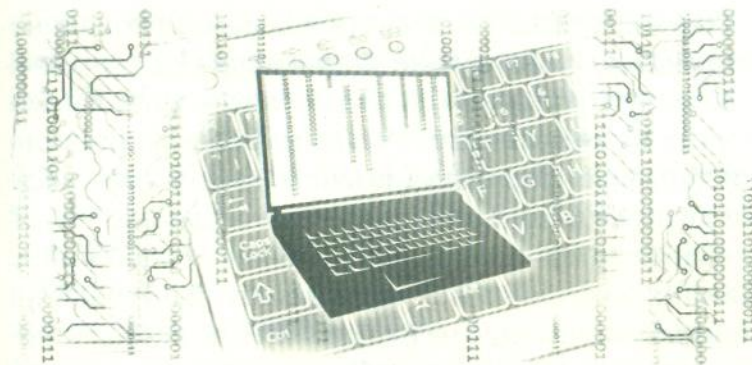
Несподівано пластикові двері рвучко відчинились і стукнули Артемка в лоба. Він ступив кілька кроків назад, зачепився об вищерблену плитку і всівся прямо на брудний асфальт, ризикуючи забруднити свої брендові модняві штани.

— Упс! Перепрошую, — винувато поглянула на нього незнайома дівчина, — я не хотіла, — навіть шмигнула носом, ніби намагаючись заплакати.

— Все гуд! — скочив на ноги Артем. — Це я трохи неуважний, — помацав гулю, яка щосекунди збільшувалась і дико боліла.

— Ось, прикладіть, — простягнула руку дівчина, тримаючи у ній брикет з морозивом.

Хлопець, приймаючи “щедрий дар”, ненароком торкнувся тоненьких дівочих пальців і здригнувся, ніби від легкого удару струму. Це було банально, безліч разів описано у книжках, але реакція була саме такою. І от вже кілька тижнів Наталка активно присутня у його житті, а в наступну суботу буде її “днюшка”, і, можливо, день, який запам’ятається їм обом.

РОЗДІЛ ДРУГИЙ

Акувати Богу, тиждень минув. Уроки, навчання — це так нудно! Що таке школа? Це місце, де збирається отара бовдурів, аби перетворитись на людей. Принаймні так це трактується вчителями та батьками. Тільки от ніхто не розуміє, що людьми ми вже є з моменту народження, а потім поступово стаємо пристосованцями. Не гарне слово, але чесне. У школі дітей вчать підкорюватися дорослим. Без слів і пояснень. Дорослий — значить розумніший. Це аксіома, яка не потребує доведення.

Згадався один випадок. Вони вчилися у першому класі, і Вадим Дорошук на уроці попросився до туалету. Вчителька, Любов Дмитрівна, чомусь мала поганий настрій і на прохання не відреагувала. Так і совався Вадим на стільці до самої перерви, але сам встати і вийти не наважувався. Заборона дорослого,